

Стојомир Јамина
КОВИН – САН ФРАНЦИСКО

Уредник
Зоран Колунџија

Аутор илустрације на корици
Југослав Влаховић

Стојомир Јамина

*Ковин –
Сан Франциско*

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

*Ову књигу посвећујем пријатељима
светла. Сви ликови у овој књизи су машта
аутора те је сличност чиста илузија.
Ове приче посвећујем њима, да остану
заувек млади и необични.*

Аутор

Ковински блуз '25

Родиш се у Ковину. Ниси ти крив што се родиш у Ковину. Ти си срећан што си се родио у Ковину. Можда би више волео да си се родио у Београду, Њујорку, Паризу, Сан Тропеу, Монаку, Риму, на Камчатки, Сан Хозеу или можда негде у Африци. Срећа па се родиш у Ковину и живиш миран живот. Ако желиш брже, онда за сат времена стигнеш у Београд и живиш доста брзо и ужурбано. Кад се родиш у Ковину, заиста имаш лепа сећања.

Београд је луд за Ковинкама јер су толико лепе да се светом о њиховој лепоти прича. Поготово рокери готиве Ковинце и одмах је другарство вечно. Желе да купе, преко везе, јакну Вијетнамку и Монтгомери мантил. Београд даје све ако си Ковинац. Једноставно, родио си се у Ковину и то фурај цео живот. Не дај своје Ковинке!

Пребацују ти кад одеш из Ковина. Пребацују ти и ако останеш а поготово ако одеш у свет и после се вратиш. Свакако ти нешто замере. То је сасвим нормално за сва места овог света, исто је свуда. Једино ако си емотивно људско биће, овај феномен међуљудских односа тешко је разумети и увуче се туга у срце.

Ковинци ће ти дати све што могу дати. Даће ти храну, Марлборо цигарете и виски Џони Вокер, Рубинов Вињак, бицикл, мотор и ауто. Даће ти да спаваш код њих и даће ти јакне – Вијетнамку и Парку и официрски мантил Монтгомери.

Даће ти књиге и слике. Даће ти чизме каубојке оригинал купљене у Америци. Ако су купљене у Италији или Грчкој, већ ћеш видети на етикети. Даће ти и чамац и пен-ту, најбоље пецаљке и мередове. Даће ти и кацигу за мотор и душу ће ти дати. Тешко се одвајају од тога и ретко кад али ако си рокер, даће ти. Ковинци!

Двоје дати неће. Понеки ће тешком муком дати али ће ти после пребацити да си је изгребао. Дао ти је оригинал а ти си је огребао на журци! Да си ти био Ди-Џеј она се не би огребала! Иако ниси, они ће рећи да јеси. Други пут ти је неће дати већ ако желиш да је чујеш онда мораш доћи код њих да је слушате заједно.

Шта си му огребао? – питаш се, а добро знаш одговор!

Огребао си му Грамофонску Плочу! Да ли си нормалан!?

Грамофонске Плоче су Закон Ковина! Оне су даме Ковина!

Ниси ти огребао Грамофонску Плочу већ је огребала твоја Грамофонска Игла на глави твог Грамофона. Ти си крив што не купиш нову Грамофонску Иглу! Зна се – Шурова Игла! Кад купиш нову Иглу, онда ће доћи код тебе и донети плоче да их заједно слушате јер звук је врхунски и бележи се у мозак, срце и живот.

Највише те воле кад одеш и не тражиш им више никад, никад више им не тражи Бисере Ковина и Грамофонске Плоче!

Успеш у животу и вратиш се на пар дана са брдом Грамофонских Плоча и онда кажу да су увек веровали у тебе, ако имаш нове ГП да им даш јер они имају најбоље Грамофоне!

Друго што ти дати неће су бисери Паноније – виле Ковинке!

Нестрпљиви да се сретнемо, смејемо, увек ново правимо.

Данас, где смо другари? Можемо заједно на боље да мењамо свет или смо урасли у друштвену маховину и једемо кору као зец у Жарковцу, фазан у Доњем рити или бизамац траву у Црвенки?

– Изузетак је чаролија кад је ова дама са нама! – рече Риле.

– Ви хоћете да кажете да су ови људи са вама? – Шминкери.

– Наравно! Људи са којима уживамо у сваком трену. Људи! – одговори Влада Р. док гледа даљине Дунава. Влада Р. је фаца.

Опет иста фарса, шаралама, блузиканти опичени. Доказују да воле и сви се воле и цео свет је опет хипи свет! Да, замало!

– Како си? Добро си? Снађе се? Јави кад дођеш да се смејемо заједно. Није фора да се не волимо! Градимо нови свет. Ковин има највеће филмско платно на Балкану! Може да прими 1000 гледалаца, у партеру, на балкону и са стране места за стајање! Немој да вам је криво Европска унија! После су то платно копирали Бонцови у споту „Blejz ov Glori”! Цркни од зависти ЕУ! Ковин – Сан Франциско!

– Звучиш као стуб звучника! Као Пионир, Техникс или Мекинтош. Високи, средњи и пун бас и звук раздија! Зира студио Ковин. Зира је дошао из Аустрије, из Беча. Довели га његови родитељи да средњу школу заврши у Ковину и да се скраси. У Бечу је рано почео да осећа укус Сан Франциска. Донео је стуб Пионир, врхунска машина и грамофон, најбоље плоче које су стигле у Ковин. Тренутно је фаца

број 1! Све девојке су полуделе за њим. Одмах је шармирао и Даницу, сјајну девојку која је у средњој школи и отишла је на размену ђака у Америку. Кад повремено дође, или су љубоморни или је готиве али је ипак она одлепила за Зиром. Прича нам о Америци а ми *flauper pauver* – хипици, упијамо све што је проживела тамо. Код Зире је најбоље зезање. Ту смо осетили укусе Истока. Код Зире у кући-студију је почела да вежба и група Мрак – у којој свирају: Џо – гитара, Гене – клавијатуре, Саша – бас гитара, Боле – бубњеви и фронтмен певач доброг гласа Ђура Панкер. Опасан бенд! Свирају много добро и прави рок! После тога је и настао КРФ – Ковински Рок Фестивал!

– Имам 104 године живота, Шају и Злају, Неку, Остоју, Мирка Лазића и Андрију из кафане, Жељка и Црног, цело друштво из Алписа, Шакија и Рикија, Никија, браћу Џеф, Југу, браћу Петровић, Марковића, Залета и Бранка и Звонка, Нинослава, Данета и Буду, Ђеру, Фрија, Дапу и Зеку и цело млађе друштво, Шмелета, Ђусија, Пепија и брата, Чеду и Ишу, Цвику и Марка, Микца и Жарета, Зорана и Тибија, браћу Мареле, Невена, Боду и Сашу, Кралета, Роксу, Буцу, Запу, Ролета и Болета, Ивана, Јагоша и Пикаса, Рнића, Папиће, Ђондовића и Бобета, Ацу Кесу и Џенија, Рилета и браћу Џо, Милета Шушкавца и Марка Трзавца – Миле међу првима шетао „шушкавац” јакну у Београду а Марко широм Паноније најбоље викловао роторе мотора свих врста, Ракца и Комарца, Шањија и Зокају – браћу Алмане, Жују и Џају, Мирка Руку, Керија и Фелу, Сигеса и Јоцу, Пелета и Ђиђу, Бусу, Тому и Нонета и Ђалу, Рељу, Брацу и Филипа, Јову и Ристу, Кочу, Младена, Владу Главоњу, Лазу и Колета цишу држи кафану и његовог зета, ковинске бендове, Зиру и Ђуру Панкера и још многе. Причамо о плочама пре и после постојања света. Живот и смрт

су трен. Све имамо и остављамо новима. Имаш ли нову плочу, оригинал!? Донеси да слушамо заједно, купи цугу и дуван...

– Знаш све. Радарска љубав, мобтел и слике и стењ! – Риста.

– Да, тако је то било оног лета на мору а опет живо и дивно преживесмо! – рече Шањи који добро ради рекламе и зна музику.

– Добро је да се бар и добро лажемо јер смо срећни. Ех, да је овде Тулуз Лотрек да нас наслика овакве какви смо за цео век! – рекоше ликови које смо звали матори. Један је потекао из Ирске – Коча Грива, Зеја Гитара, Никица Плоча, Шиле Хонда и остали.

Запалиш цигарету и гледаш плави дим на врху а браон дим излази из филтера. Између су боје које офарбају твој живот.

Шарена прича

Улоје:

Прпнз (Последњи Репер Пре Новог Звука) – главни лик

Псшпг (Последња Светска Шлагерка Певачица Гламура) – Прпнзова девојка

Наратор – лик који обично прича причу

* * *

(Псшпг је у авиону и слеће у Хонг Конг. Тамо има сусрете и конференције међународног борда за мир у свету и разоружање)

Псшпг: – Још мало и слећем у Хонг Конг. Спавала сам у авиону. Прво си ми ти био у сновима. Кад сам се пробудила, дошао си у мисли и само о теби размишљам. Сваки трен са тобом је сјај живота кроз будно гледање на добро и зло, на богате и сиромашне, моћне и немоћне, вољене и невољене, цео свет. Успављујеш и будиш ме најчистијим мислима које желим свету и себи чистог срца. Волим те. Првог трена кад сам те срела, знала сам да си ти. Чекала сам те кроз време и најзад си дошао. Срећна сам јер сад знам да нисам живела у заблуди о љубави већ се стварно дешава. Само треба да се пробудим и осетим дивна осећања и да их практикујем цео дан. Ти ми помажеш и хвала ти. Љубим те, драги мој. Љубим те као сунце кад љуби трешњин цвет у јутро!

Чаролија страсти зачара машту и догађа се свашта. Дешава се љубав, осећања и страст врела за тобом! И тако – како ти волиш да кажеш, прође ова авантура за коју сам се спремала месецима. За две недеље се опет спремам на пут до тебе. Кад стигнем јавићу се. Нестрпљива да те чујем. Мој Ковинац! Љубим те!

Прпнз: – Сад сам успео да се извучем из једне од многих дневних прича. Човек ми је причао своје животно искуство. Мислим о теби. Јавља ми се један пријатељ и весело прича да му је ћерка положила 5. разред музичке школе. Идемо, рок музика! – послао јој поруку. Децимен – Галија. Сутра свануће нови дан.

Диско клуб Раднички

Цело вече у дискотеци, од 22 до 5 ујутру, пролазе слајдови прошлости. Од 22 до 23 пролази детињство и поп музика. Мика Антић, Мика Оклоп и Чарлс Симић. Доживљаји у дискотеци, прва опијања и музика. Од 23 до 24 пролазе године пунолетства одрастања у двадесете и рок музика. Од 24 до 1 студирања. Ту је све и пиће и Флојди и „la boema"! Од 1 до 2 глума. Пичи блуз ноћних провода. Буковски, Ферлингети, Гинсберг, Јесењин, Бодлер, Мајаковски, Пушкин, Тагора, Руми, Гете, Шекспир, Дилан, Морисон, Елиот, Витмен, Џојс, Хегел, Превер, Лорка и цигански романсеро, музика класика. Од 2 до 3 певају и шетају позорницом, рок свирка – Ковински Рок Фестивал, глума, читање поезије. Од 3 до 4 гости одлазе и већ те „смotala" једна добра мала. Ковинац није луд иако је рођен у Ковину. Бити Ковинац је титула коју треба да заслужиш! Ако те мазне Београђанка, онда си готов, заљубљен, нема ти спаса. Београђанке су луде за Ковинцима! Живот је љубав према Ковину! Одеш у свет и вратиш се Ковину. Ковин ти увек да повратну карту! Зашто? Зато! Ковин те воли, не воли, пази, мази, грди и опомиње.

Посматра јутро док мисли причају: – Цео дан са њом, магично вече и поглед са Старог Града. Залази Сунце а излази Месец. Дивим се животу који дарује срећу, радост и зло. Могу да ценим све, сваки трен, дах и покрет тела. Ценим овај трен у ком сам жив, живљи но икад до сад! Знаш,

нисам егоиста. Знају нас другари. Прича ми другар своју причу: „Имам породицу, двоје деце, дивну жену коју волим. Одувек је моја девојка и она ме воли. Знаш, имам и моје омиљене псе, кучиће и мачиће у дворишту јер живим у кући. Знаш, имам омиљене мачке мог живота младости. Знаш, имам ја много животиња које волим. Знаш, има много облика живота које волим, укључујући биљке, људе и животиње. Знаш пријатељу, имам много тога што богаташ нема. Знаш, имам што они никад неће имати и имам љубав и радост које они никад неће осетити. Много сам богат бре!

– Хеј, вечерас је изборно вече и сви су тотално луди! На све стране дупелиза. Лиже се сине као и увек кроз историју. Лиже се у ово ново време, демократско време, као што се увек лизало власти у Европи. Све смо то видели кроз Француску и Енглеску и остале краљевине. Дупелисци воле да лижу краљу и краљици! – Д’Риста.

Нема дупелизање, гризање и дупестављање. Ништа ми није, нисам део нове коалиције. Јутро је свануло тако добро да сам се изео иако сам бос. Освестило, пробудило, јутро ме нокаутирало! Не, не шмрк, не радимо нос. Ковин воли баскет, фудбал, одбојку, тенис, рукомет, лов, хокеј, пливање, пецање и рибарење, дугу косу, Левиске и тексас прслук и кад у град изађеш бос. Дунавац је зимовник за велике шлепове и фора а Дунав је део мора!

* * *

„Прошло је после тога још много минута и долазим себи. А ко и не би, кад овако сване и сети те на младалачке дане кад си мислио да можеш све. Да стигнеш комете а останеш дете. Да будеш фрајер и флајер. Можеш бити и

краљ, можеш бити и праљ, можеш бити све а у исто време си нико и ништа. Једноставно људско биће које живи свој живот на земљи без потребе да буде неко и нешто, све и свашта. Да ли би ме више ценио да сам као торпедо улетео у гузицу победничке странке? Да им одузем значајно место у каријери, странци, банци или сличној срањци. Гласам по својој вољи. Гласам за демократију као што гласам већ хиљаду триста осамдесет девет година. 1389. Обилић!

Да ли си сад поносан на мене јер сам овде у Београду, на Сави и Дунаву, где се љубе две реке. Овде тек живе преваре, мимикрије и лажи. Камелеонски облици људских бића. Осећам и живим овај трен лажне демократије. Живела Србија и свет! Ми смо Ноле и спортисти, освајамо Олимпијско злато само тако! Ковин је Космос! Ковин – Сан Франциско!

Сад да летим у наручје неке ко није свестан ниједне моје победе, ниједног мог пораза, ниједне моје модрице, ниједног задатог ударца, ниједног овог и оног. Данас слави-мо демократију али немој мене узимати за пример јер сам други свет, студентски.

Каква корист од арлаукања и фијукања кад смо победили. Идемо даље, мора да се ради и ујутру се устаје у 6 сати. Рад је мајмунолик. Јебе се њима, могу и у 8 ако 'оће, а ја, нико ме не пита, рамо, рамо тебра мој, мора да се живи живот свој. Ковинска калдрма освети и кад попа нема. Прво је била земља па калдрма, коцка и асфалт!"

* * *

„По природном закону ниједна прича на другу не личи”. Тако ниједна прича није дупликат иако личе као људска бића која су јединствени хумани примати. Немој

ме ложити да смо у просеку богати. Јесмо, ал' за мало. Ја месечно зарадим петсто евра. Познајем неке другаре што се месечно муче са двадесет хиљада евра а неки дневно зараде пет хиљада евра и ми смо у просеку богата нација. Брација, лажљива градација. Ко срећан а не.

Јеби се ако тако размишљаш јер нема 'леба а он има и слеба за своје праунуке те свима данас ствара муке. Мишлиш да је победи крај? Ово је тек почетак борбе да се са новим злотворима избориш за своје позиције. Ковин је витез Дунава!

Победа није крај! Они те неће пустити ни за десет литара крви. Уложиће свој милилитар и туђих сто литара да се врате у народну цаба фотељу. Срећа па Ковин има лабораторију и апотеке.

Ех, да ово Знање које сада имам, имам док сам био млад, веруј ми, померио бих све комете да са пута скрену и остваре још више љубави и среће која је у њиховом домену да усреће Земљу. Помогао бих многим звездама да још јаче сијају! Био бих и ја већа звезда у свом крају! Помогао бих многим да буду бољи од мене!

Растао би' са Природом, најбољом другарицом. Сматрао би' себе краљем а њу краљицом. Горео би' много више н'о сам горео. А се мислим па се питам: „Можда је овако боље!? Сигурно би' к'о комета изгорео. Обој' то у црно, кажу Стонси у *Peint in blek*.

Нисмо ми јарам банда, ували се на гајбу, једем, пијем, нос и кунта. Нисмо од оних – дођем-дођеш и в'д'мо се! Нисмо од оних који дођу по позиву, смеју се у рекламу, узму кинту у пце и тутан к'о бубе! Нисмо од јефтиних ликова! Нисмо будашваба и дубарус!”

Прича ми другар који је био у Ковину: – Ковин је музика од 0 до 24! Знаш ли шта то значи? Данас 21. век и 25. го-

дина и причам како се живи. Реци да ли је мало посматрати живот уместо да јуримо ко више новца да мазне данас! Сад ти ово причам да пробудиш младост у себи! Онда се све промени али лошој полицији то не одговара, они воле да се дрема са доста пара. Нећу доћи јер ће ме окривити за бунт омладине, малтретирати и покушати убити. Ковин нас воли а властодери нас не воле. Ковин побеђује.

Звали су ме и у позориште да глумим. Слушај чупри што ми испричао комшија. Мангуп луд из Лас Вегаса: – Ја сам стигао пред позориште са мојом екипом из краја. Два *big black Jeep* осам седишта. На сваком седишту мој човек са два пиштоља магнум 9; на леђа Томсон пушка, у рукама Калашњиков. Само 8 бомби у торби; две димне за мрцварење; двадесет ампула са тренутно смртоносним отровом; четири ножа са отровним сечивима и четири игле за смрт. На ноктима канџе са отровом да при додиру непријатеља одма' стигне смрт. Оклоп за тело од непробојне мреже титанијума, челика и азбеста у случају да испале нападм ракету NRT-27! Позадина испаљује звучни топ за мозак! Заштићени као!

Десет година сваки дан тренинг! Десет сати бокс, карате, фул контакт, теретана! Мишићи без сала! Брзина – машина, моји људи су свемирски бродови Галаксије. Нећу ти причам о возном парку. Сад смо само стигли са два ципа али смо у вези са базом. Тамо чека војска и аеродром! Ако имаш лове да платиш, цео ће свет да стане на твоју страну и победиш. Има да будеш почасни члан Умировљених Нација! Док те не умирове!

Пред позориштем никог. Још само да ми неко приђе са оловком и папиром за аутограм! Помислим, оловка је пиштољ са смртоносном иглом а папир је премазан отровом и само ли ме додирне ја нестајем са ове Планете Земље. Неутралиши злотвора!

Кљунови као чувају ред. Који ред кад су пуни оружја. Само чекају команду да пуцају у ког им команда каже. Не д’о ти Бог то место где те они „чувају”! Једва Трампа да спасу! Америка дивља!

Уђемо ми у позориште без проблема. Тад сам осетио страх! Знаш, страх је за мене ситна риба али тај пут сам онај мој велики страх из детињства осетио и у трену сам био мокар к’о вода!

Ћутим. Са мене цури к’о под тушем. Ништа. Покажем да обиђу мали салон. Тамо ништа. Уђем. Пресвучем се у ново одело и наставим кретање према салону за пријем. Њега тражим, битангу!

Ови моји су остали напољу а ја уша’ ка’ краљ позоришта! Они ми кажу ш’а да глумим. Кажем, важи, само да се спремим. Кратка пауза и проба почиње. Зној са мене лије к’о што никад није.

Стојим на сцени и намештам кожну црну јашу. Велики кожни шешир и гледам се у огледалу. Задовољан осмех, лупим ногама о под док „каудојке” звоне песму прерије а пета одваљива добош и бас. Решио сам да глумим и причам. Ја сам добар глумац.

Слушај сине, да сам ја влас’ мени све једно да л’ сам у афричкој, руској, кинеској, индијској ил’ америчкој пустињи! Хиљадама година је исто. Амери и Енглези су свет опљачкали и тамо снимају филмове о слободи и праву човека а свет им се смеје. Смеје тебра, ха ха ха! Они мисле да су људи глупи па не виде ш’а ко кога и коме краде. Чегаради дира. Ради себе ради – дира, тебра, отима и фура а тебе ко јебе! Ти се тебра, рашфу као ти си мацглу. Либо тебе, само се лудираш да насмејеш и себе и нас а њима лова капље по Холивуду и Беверли Хилсу на квизу. Амери и Енглези најбоље краду! Знају да краду! Најгори лопови Планете!

Каже ми он: – Сад почињеш да плешеш са њом!

Ја му кажем: – Мис’иш да сам ја Траволта!? Би Џиз суботом увече!? А можда мис’иш Brejkdens strit dens! Срећни Чарли на картону на бетону се врти до смрти! Мис’иш да сам Чарли Чаплин?

Они ми кажу да плешем за добро репа. Бацим се у диско позорници, сонги седамдесетих и следећих и ја скенујем и репујем. Идем шанку у позадини сцене да глумим. Почиње „Шумадијски блуз” и транс гитаре Точка и Смака – дрмај главом да је ошамутиш!

Шешир пада са главе и котрља се до велике табле на којој пише – АМЕРИКА ОБЕЋАНА ЗЕМЉА! ПОСАО ОД САМО ПЕТ САТИ ДНЕВНО И СЛОБОДАН ВИКЕНД, СОЦИЈАЛНО И ПЕТ ХИЉАДА ДОЛАРА МЕСЕЧНО! 60.000.00 долара годишње пута 40 година је 2.400.000,00 долара! НЕ ПРОПУСТИТЕ! АМЕРИКА ОБЕЋАНА ЗЕМЉА! МЕСТО ГДЕ СВИ ДОЖИВЕ УСПЕХ!

Коса вијори на ветру док певам стихове групе Смак „Шумадијски блуз”! Еј, кад гастарбџтер пева „Шумадијски блуз”! То се ори Планетом! Питам се да ли пева или запева песму?

* * *

– Е, мој сине, знаш ли ти кад је било бомбардовање Србије? То ти је прави психо модо техно поп реп! Са платна који прати моју сцену пичи техно мјуз, пуцање, Рамбо и Шварценегер заједно. Србија и Ковин центар света свих Планета! После демократски ред и „поштена демократија”; тад нам је касно већ све било јасно!

Неко има паре а неко нема! – сјајна мисао нашег Ђу-сија из Ковина. Неко декра кола а неко гладује. Неко убија